

A Fővárosi Ítéltábla az Ormai és Társai CMS Cameron McKenna LLP Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Kohlrusz Milán ügyvéd) által képviselt, felperes neve (....) kérelmezőnek - a Bogsch és Társai Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Gödölle Tamás ügyvéd) által képviselt, ...(...) ellenérdekű fél ellen - a Magyar Szabadalmi Hivatal védjegybejelentést felszólalási eljárásban elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2008. október 6. napján kelt, 3.Pk.20.910/2008/5. számú végzése ellen a kérelmező részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy az ellenérdekű félnek 15 nap alatt fizessen meg 42.500 (Negyvenkettőezer-ötszáz) forint másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével elutasította a kérelmezőnek a Magyar Szabadalmi Hivatal (továbbiakban: Hivatal) védjegybejelentést felszólalás alapján elutasító ügyiratszámú határozatának a megváltoztatása iránt előterjesztett kérelmét és kötelezte, hogy az ellenérdekű félnek 15 nap alatt fizessen meg 85.000 forint eljárási költséget.

A végzés tényállása szerint a kérelmező a „NavNGo IGO” szóösszetétel védjegyként történő lajstromozását kérte az árujegyzékben felsorolt, a Nizzai Megállapodás 9. és 42. osztályaiba tartozó árúk és szolgáltatások tekintetében. Az ellenérdekű fél, aki ugyanezen osztályokban jogosultja a korábbi elsőbbségű ... és ... lajstromszámú „NAVIGON” közösségi ábrás és szóvédjegynek, valamint a ...lajstromszámú nemzetközi „NAVIGON” szóvédjegynek, a védjegybejelentéssel szemben felszólalással élt, kérve annak elutasítását az ellentartott védjegyeivel való összetéveszthetőség okán.

Az elsőfokú bíróság részletesen ismertette a Hivatalnak a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 4. § (1) bekezdésének b) pontjára alapított védjegybejelentést elutasító határozatát, amelyben foglalt döntéssel és indokokkal egyetértett.

Egyetértett a hatóság azon álláspontjával, miszerint a megjelölés és a védjegyek összetéveszthetőségének megítélése nem igényel olyan speciális szakismeretet, amivel akár a Hivatal, akár a bíróság ne rendelkezne, ezért nem történt eljárási szabálysértés azzal, hogy a kérelmező egyébként elkésztett előterjesztett szakértői bizonyítás lefolytatása iránti kérelme elutasításra került. A határozat hatályaon kívül helyezése továbbá azért sem volt indokolt, mert az eljárás bírósági szakaszában lehetőség nyílt a kérelmező megrendelése alapján készült és általa csatolt közvélemény-kutatás értékelésére.

Az ügy érdemében az elsőfokon eljáró bíróság megállapította, hogy a Hivatal kellően feltárt tényállás alapján, helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vizuális és fonetikai hasonlóság miatt, az ellenérdekű fél korábbi elsőbbségű védjegyeit a fogyasztók összetéveszthetik a lajstromozni kért megjelöléssel.

Az elsőfokú bíróság a hivatali határozat helyes indokai mellett - amelyet szükségtelennek tartott megismételni - arra mutatott rá, hogy helyesen hasonlította össze a hatóság a „NavNGo” szóösszetételt az anterior szóvédjegyekkel azonos, az ábrás védjegyek pedig domináns elemét képező „NAVIGON” szóelemmel. Annak nem tulajdonított jelentőséget, hogy a bejelentett megjelölésből esetleg a „navigate and go”, vagyis a „navigálj és menj” jelmondat olvasható ki. Az átlagos fogyasztó, még ha nyelvtudással rendelkezik is, nem feltétlenül elemzi a megjelölést ilyen mélységben, továbbá ez az értelmezés kiolvasható a „NAVIGON” szóból is. Ezért e csekély szemantikai különbség nem alkalmas a hangzásban és írásképpen mutató hasonlóság kellő ellensúlyozására.

Okfejtése szerint nem teszi egyértelműen elhatárolhatóvá a megjelölést és a védjegyeket a megjelölés első szóeleme után következő „IGO” elem sem, mert pozíciójánál fogva az első „NavNGo” szóelem tekinthető dominánsnak és a fogyasztók elsődleges megkülönböztető erőt ennek tulajdonítanak, nem pedig az „IGO” szónak, amit amolyan toldatként értékelnek. Ráadásul az „IGO” betűkapcsolat az ellentartott védjegyekben változatlan formában meg is jelenik, ami a szavak hangzását nagymértékben közelíti egymáshoz. Tehát ez a szóelem alkalmatlan arra, hogy a „NAVIGON” és „NavNGo” szavak összetéveszthetőségét kellően ellensúlyozza.

A kérelmező által a bírósági eljárás során becsatolt közvélemény-kutatás eredményét értékelve kifejtette, hogy az a védjegyek és a megjelölés összetéveszthetőségét erősítette meg. A magánszakvéleménnyel bizonyítottan látta, hogy a fogyasztók mindössze 23%-ánál zárható ki az összetévesztés lehetősége, míg a fennmaradó többség esetében a hasonlóság kisebb-nagyobb foka miatt az összetévesztés lehetősége reális. Sőt a fogyasztók 7%-a számára a megtévesztés veszélye is fennáll, ami messze meghaladja a jogszabályban írt hasonlóság releváns szintjét és már ez önmagában is indokul szolgál a megjelölés védjegyoltalomból való kizárásához. Hangsúlyozta azonban, hogy a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjának helyes értelmezése szerint az összetéveszthetőség nem akkor akadály a lajstromozásnak, ha annak ténye a fogyasztók nagyobbik részét

érinti, hanem akkor, ha a védjegy és a megjelölés összetévesztésének lehetősége az érintett fogyasztók számától függetlenül reális.

Mivel mindezek mellett nem volt vitás, hogy a megjelölés és az ellentartott védjegyek árujegyzékében szereplő áruk és szolgáltatások részben azonosak, részben - rendeltetésüket tekintve - hasonlóak, osztotta azt a hivatali megállapítást, hogy az ellentartott védjegyek akadályozzák a tárgyi bejelentés lajstromozását, és erre tekintettel a megváltoztatási kérelmet elutasította.

Fellebbezésében a kérelmező elsődlegesen a végzés megváltoztatását és a megjelölés védjegyként történő lajstromozását, másodlagosan a végzés hatályon kívül helyezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azzal, hogy nem tárta fel kellő részletességgel a tényállást, elmulasztotta a megjelölés és az ellentartott védjegyek közötti esetleges összetéveszthetőség átfogó, komplex és mindenekelőtt az adott esetre vonatkozó egyedi vizsgálatát lefolytatni, továbbá azzal, hogy helytelen következtetéseket vont le a közvélemény-kutatás megállapításaiból, megsértette a Pp. 206. § (1) bekezdését, mindezek következtében a végzés jogszabálysértő. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ahelyett, hogy az ügyre vonatkozó minden releváns körülményt figyelembe vett volna, kizárólag arra szorítkozott, hogy megállapította a Hivatal által a vizuális és fonetikai hasonlóság körében kifejtettek helytállóságát.

Az összetéveszthetőség körében vitatta az elsőfokú végzés azon megállapítását, miszerint a megjelölésnek a „NavNGo” a domináns eleme, továbbá, hogy az „IGO” elemet a fogyasztók „amolyan toldatként” értékelik. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a „NavNGo” kifejezés a kérelmező cégneve és ehhez társul az „IGO” elem, ami álláspontja szerint az összbenyomás szempontjából nem közömbös, sőt a megjelölés egészét nézve a domináns résznek tekinthető. A megjelöléssel érintett termékek úgy foghatók fel, mint a felperes neve „IGO” elnevezésű termékei. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróságnak azt is meg kellett volna vizsgálnia a domináns elemek hasonlóságának összehasonlítása után, hogy az egyéb elemek nem biztosítanak-e kellő megkülönböztetést a fogyasztó számára. Hangsúlyozta, hogy amennyiben a „Nav N Go” elem ellentartott védjegyekkel való összetéveszthetősége sem egyértelmű, akkor az „IGO” elem, illetve az egész szóösszetétel együttes értékelése a védjegyekkel szemben főleg nem vezethet arra a konklúzióra, hogy az összetéveszthetőség fennáll.

Okfejtése szerint az elsőfokú bíróság megítélésével szemben a közvélemény-kutatás kifejezetten azt erősíti meg, hogy a potenciális vásárlók többsége nem tartja hasonlóknak a két megjelölést, hiszen az 1.000 fős mintából csak 27% nyilatkozott úgy, hogy összetéveszthetőnek találja a megjelölést a védjegyekkel. Ezért a vizsgálat eredménye nem hagyható figyelmen kívül a döntés során arra a gyakorlatra hivatkozva, hogy a bíróság és a Hivatal megfelelő szakértelemmel rendelkezik az összetéveszthetőség terén. A fogyasztók 7%-ánál fennálló

„összetéveszthetőségig való hasonlóság" pedig elenyésző, ez nem alapozza meg a végzésben megfogalmazott végkövetkeztetést.

Azzal is érvelt, hogy jelen esetben a releváns fogyasztói kör speciális, azt azok a fogyasztók alkotják, akik gépjárművel és vezetői engedéllyel rendelkeznek, és rendszeresen utaznak gépkocsival ismeretlen helyekre. Ezért helytelenül járt el az elsőfokú bíróság, amikor az összetéveszthetőség elbírálásánál a saját tanácsának megítélését tekintette döntőnek, mert a bírói tanács tagjai nem minősülnek önmagukban reprezentatív releváns fogyasztói körnek.

Megjegyezte, hogy az ellenérdekű fél a védjeggyel ellátott szoftverét a saját hardverével együtt gyártja és forgalmazza, míg az ő megjelöléssel ellátott terméke nem kapható az üzletekben, mivel az beépítésre kerül. Az emlékezetből való felidézés kapcsán rámutatott, hogy a piaci ismertség is fontos tényező, mert ha egy adott védjegyről a fogyasztó nem hallott, akkor azt nem is tudja magában felidézni. Az ellenérdekű fél terméke pedig a felszólaláskor még az unióban sem volt ismert.

Másodfokú eljárási költségét a jogszabály alapján, áfával növelten kérte megállapítani.

Az ellenérdekű fél fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte helyes indokai alapján.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eljárási hiba nélkül, jogszerűen járt el a határozata meghozatala során. Elvégezte az eset összes körülményének a vizsgálatát és figyelembe vette a közvélemény-kutatás eredményét is, aminek a döntésnél azonban csak kiegészítő szerepe lehetett. Ennek kapcsán felhívta a figyelmet arra, hogy a felmérésnél a fonetikai vizsgálat háttérbe szorult, illetve a külön írt megjelölést egybeírt szavak mellé helyezték.

Az összetéveszthetőség körében továbbra is hangsúlyozta az azonos betűkészletet, a NAV és GO szótagok egyezőségét, az N betű vizuális jelentőségét és azt, hogy mindkét árjelző három szótagból áll. Kifejtette, hogy a kérelmező cégnevének a jelen ügyben nincs jelentősége, hiszen a Vt. Alkalmazandó szakaszai szerint a két megjelölést és azok árjegyzékét kell összevetni. Hivatkozott az Európai Bíróság által a C-342. számú Lloyd esetben kifejtettekre, miszerint figyelemmel kell lenni arra, hogy a megjelölések közvetlen összehasonlítására általában a fogyasztónak nincs módja, nem egymás mellett látja a szavakat, hanem a tudatában megőrzött hiányos képzet határozza meg számára az összetéveszthetőséget.

A releváns fogyasztói kört illető álláspontja szerint, annak meghatározásánál az árjegyzékből kell kiindulni. Mivel az ütköző védjegyek árjegyzéke részben azonos, részben nagyfokú hasonlóságot mutat, ami az összetéveszthetőséget támasztja alá, ezért nem bír különös jelentőséggel az a kérdés, hogy a releváns fogyasztói kör a jelen esetben a magyar átlagfogyasztó-e. Az Európai Bíróság C-210/96. számú, Gut Springenheide/Tusky ügyben megfogalmazottakra utalva

előadta, hogy a Hivatal és az eljáró bíróságok is alkalmasak az összetéveszthetőség jogkérdésének a megítélésére.

Annak pedig nem tulajdonított jelentőséget, hogy a saját védjegyei jelen voltak-e a magyar piacon.

Másodfokú eljárási költségét számlákkal alátámasztottan 260.750 forintban határozta meg.

A fellebbezés az alábbiakban foglaltak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság lényeges eljárási hibát nem vétve, kellően feltárt tényállás alapján helyes döntésre jutott, azzal a másodfokú bíróság az indokolásra is kiterjedően teljes mértékben egyetértett.

Alaptalanul sérelmezte a végzés hatályon kívül helyezését indokoló körülményként a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság nem ismételte meg a vizuális és fonetikai hasonlóság kérdésében kifejtett hivatali indokolást. A határozat erre vonatkozó érvelése, a megjelölésnek és a védjegyeknek a fogyasztókra gyakorolt összbenyomás alapján történő, a vizuális, fonetikai és jelentésbeli hasonlóságuk összevetése és értékelése az elsőfokú végzésben részletesen ismertetésre került és az is egyértelműen kiolvasható belőle, hogy azzal az elsőfokú bíróság teljes körűen egyetértett. Mivel a kérelmező a megváltoztatási kérelmében a megjelölés és a védjegyek összetéveszthetőségének a kérdésében a hivatali eljárás során kifejtett érveit ismételte meg, ezért nem jogszabálysértő, hogy az elsőfokú bíróság az indokolásában a tényállásként már alaposan részletezett hivatali határozat helyes indokaira utalt, annak megismétlése nélkül. Ezt meghaladóan azonban elemezte és értékelte a kérelmező által a bírósági eljárás során csatolt közvélemény-kutatást. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 221. §-ának (1) bekezdése szerinti, az indokolási kötelezettséget előíró szabályt, az eljárás megismétlésére nem kellett, hogy sor kerüljön.

Az elsőfokú bíróság az ügy érdemében is megfelelő döntést hozott. Helyesen állapította meg, hogy a kérelmező „NavNGo IGO” szöösszetétel megjelölése a Vt. 4. § (1) bekezdésének b) pontjában megfogalmazott relatív kizáró ok értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban, mert azt a fogyasztók összetéveszthetik az ellenérdekű fél korábbi „NAVIGON” védjegyeivel a megjelölés és a védjegyek hasonlósága, valamint az érintett áruk, szolgáltatások azonossága, illetve hasonlósága miatt.

A kérelmező a fellebbezésében sem tette vitássá, hogy a korábbi elsőbbségű ellentartott védjegyek és a megjelölés árujegyzékei között részben azonosság, részben hasonlóság áll fenn, ezért az ügyben a megjelölés és a védjegyek hasonlósága volt kérdéses. Azt kellett vizsgálni, hogy az érintett áruk, szolgáltatások, így a fedélzeti számítógépek, gépjárművekbe való navigációs berendezések, illetve egyéb számítógépes áruk és szolgáltatások azonossága,

illetve nagyfokú hasonlósága mellett a megjelölések hasonlósága eléri-e azt a fokot, ami megteremti az összetéveszthetőség valóságos veszélyét, megállapítható-e a téves fogyasztói asszociáció lehetősége.

Az elsőfokú bíróság helyesnek tartotta, hogy a Hivatal az árujelzők összehasonlításánál abból indult ki, miszerint a szó és az ábrás védjegyek esetében egyaránt a "NAVIGON" elem a meghatározó, amihez írásképeben és kiejtésében a „NavNGo” szóösszetétel nagymértékben hasonló. Ezzel a másodfokú bíróság is egyetért, mint ahogy osztja az elsőfokú bíróság azon érvelését is, hogy mivel a megjelölésben a „NavNGo” karaktorsor helyezkedik el elől, ezért ez tekinthető meghatározónak. Ezt az indokolja, hogy az átlagfogyasztó köztudottan törekszik az egyszerűsítésekre, lehetőség szerint a legrövidebb szót alkalmazza a termékek azonosítására, így kézenfekvő, hogy a több szavas árujelzőt a sorban legelől található szóval, néha csupán szótaggal illeti. Ennek pedig egyértelműen az a következménye, hogy a hátrébbálló szavak nagymértékben veszítenek a jelentőségükből. Megállapítható, tehát hogy a védjegyek és a megjelölés domináns eleme egyaránt három szótagból áll és a magyar nyelv szabályai szerint hangsúlyos első szótag teljes azonosságot mutat. A betűk számának eggyel való különbsége - a kérelmezői megjelölésből hiányzik az I betű - és sorrendjének kismértékű eltérése, figyelemmel arra is, hogy az utolsó szótag is lényegében azonos, hangzásban és az írásképeben olyan nagyfokú egyezést mutat, amit nem ellensúlyoz, hogy a védjegyekben az „N” betű leghátul, a megjelölésben viszont középen helyezkedik el, illetve, hogy az árujelzők egybe vannak írva vagy tagoltan. Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki azt is, hogy az átlagos fogyasztónak a köztudomás szerint alacsony szintű az idegen nyelvtudása. Erre tekintettel a „navigate and go” kifejezéshez asszociáció útján a jelen eljárással érintett bármelyik megjelölésből eljuthat a fogyasztó, mivel a magyar nyelvben egyiknek sincs értelme, tehát egyformán fantázia szónak minősülnek. Ezen az sem változtat, hogy a megjelölésben második helyen szerepel az „IGO” betűsor, hiszen ennek éppúgy nincs jelentése, mint az előtte álló „NavNGo”-nak. Emiatt pedig nincs szükség és lehetőség az ellentartott védjegyek és a lajstromozni kért megjelölés asszociációs szempontból való ütköztetésére. Azzal is alaptalanul érvelt a kérelmező, hogy a megjelölés első szava azonos a cégnevével, mert ez védjegyjogi szempontból nem méltányolható hivatkozás, mivel attól, hogy a cégbíróság a céget az adott névvel a cégnyilvántartásba bejegyezte, az még sértheti más regisztrált védjegyéhez fűződő kizárólagos jogait. Mindezek alapján - a hasonló megjelölésekre és az azonos, illetve hasonló árukra, szolgáltatásokra figyelemmel - az összetéveszthetőség reális veszélyét az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg.

Mindezt nem cáfolta a kérelmező által benyújtott közvélemény-kutatás, amely vonatkozásában a másodfokú bíróság megfelelőnek találta az elsőfokú bíróság értékelését. Az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta a kérelmező által benyújtott kutatási eredményeket, amelynek alapján sem jutott a hivatali döntéstől eltérő álláspontra. E körben kifejtett indokait osztotta a másodfokú bíróság. Az összetéveszthetőség lehetőségét kellően megalapozza, hogy csak a felmérésben résztvevők 23%-ánál volt kizárható a tévedés, a fennmaradó 73%-nál azonban a

hasonlóság kisebb vagy nagyobb foka miatt az összetévesztés veszélye reálisan fennállt, sőt 7% esetében a „megtévesztésig hasonlóság” megállapítást is nyert. Teljes mértékben egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú végzésnek azzal az álláspontjával is, miszerint az összetéveszthetőség reális lehetősége kapcsán nincs korlátozás az érintett fogyasztók számát illetően.

A releváns fogyasztók meghatározásának kérdésében a másodfokú bíróság elfogadta azt a kérelmezői érvelést, hogy e körbe döntően a vezetői engedéllyel, továbbá a gépjárművel rendelkezők, azt rendszeresen használók sorolhatók, de mivel e fogyasztói kör a civilizáció jelenlegi fokán már tömegesnek tekinthető, így közelít a védjegyjogi értelemben vett átlagos fogyasztóhoz. Ezért, a fellebbezésben írtakkal ellentétben, speciális körnek nem minősíthető, így a hasonlóság-eltérés felismerése kérdésében az átlagos, a szokásosan tájékozott, ésszerűen körültekintő vásárlónál magasabb figyelmi szint velük szemben nem támasztható.

Tévesen állította a kérelmező, hogy az eljáró közigazgatási és bírói tanácsok tagjai nem tekinthetők az összetéveszthetőség elbírálása során releváns fogyasztói körnek. A kialakult gyakorlaton alapuló (BH2001.166.) védjegyjogi jogalkalmazás szerint a megjelölések hasonlóságának a megítéléséhez nem szükséges olyan különleges szakértelem, ami a Pp. 177. §-ának (1) bekezdése értelmében szakértői vélemény beszerzését tenné szükségessé, a bíróság és a Hivatal az általános élettapasztalat és az átlagos vásárlói szokások ismeretében alkalmas az összehasonlító vizsgálatát elvégzésére. Nem kizárt, hogy a döntés meghozatalánál a felek által csatolt, megrendelésükre készült közvélemény-kutatás eredménye értékelésre kerüljön, ami - a fentebb már írtak szerint - meg is történt a jelen esetben.

Végezetül, a fellebbezésre tekintettel a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a védjegyoltalom abszolút természeténél fogva a jogosultat a lajstromozás okán a védjegy árujegyzékéhez tartozó vagy ahhoz hasonló áruk és szolgáltatások körében mindenkivel szemben megilleti a védelem, aki az engedélye nélkül a regisztrált árujelzővel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölésre védjegybejelentést tesz, illetve aki ilyen megjelölést használ. Ebből a megközelítésből eredően az összetéveszthetőség megítélése során közömbös, hogy ténylegesen használja-e a védjegyjogosult a védjegyét vagy az, hogy ismert-e a piacon, ezért alaptalanul kifogásolta a kérelmező e körben a bírósági vizsgálódás elmaradását.

A fentiekben kifejtettek szerint a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget a megjelölés lajstromozására és az elsőfokú bíróság végzését a Vt. 79. §-án és a Pp. 259. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárási költség megfizetésére a kérelmező a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (R.) alapján köteles. Az ügyvédi munkadíj meghatározásánál a másodfokú bíróság az R. 3. §-ának (3)-(6) bekezdéseit alkalmazta, mert az ellenérdekű fél nem tett eleget az R. 2. § (1) bekezdésének a) pontjában foglaltaknak, nem csatolt ügyvédi megbízási szerződést vagy egyéb

olyan okiratot, amiből a megállapodásban kikötött megbízási díj megállapítható lett volna. A csatolt számla önmagában nem elegendő az abban szereplő összeggel azonos mértékű díj megítéléséhez, ezért a másodfokú bíróság a jogszabály alapján az elvégzett tevékenységhez szükséges időráfordítás mérlegelése alapján állapította meg a munkadíjat. A fellebbezési ellenkérelem elkészítésére legfeljebb három órát lehetett elszámolni, a fellebbviteli bíróságon való megjelenéssel pedig az utazással együtt maximum két óra merült fel. A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy a fellebbezés az elsőfokú eljárásban megállapított díjat nem érintette, sőt arra vonatkozóan a kérelmező kifejezetten elfogadó nyilatkozatot tett. Mindezek alapján az elsőfokú eljárásban megállapított díj felében találta reálisnak megállapítani a kérelmező által az ellenérdekű félnek fizetendő másodfokú eljárási költséget.

Budapest, 2009. április 28.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Baka András s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósaí ügylntéző